

Zalasnica.

III.

li si mi prinesla zalasnice?« je tiho vprašala Pepa. Prišla je bila po stopnicah na dile, kjer se je preopravljala Kristina.

»Sem. Pa samo eno,« je rekla Kristina tiho. Ali se je mar bala, da bi je mati ne slišala doli v veži? Od kdaj je to pri Kristini, da mora tiho govoriti, da je kdo ne sliši?

»Zakaj samo eno?« se je našobila Pepa.

»Zato, ker je zdaj navada, da nosijo samo po eno. Ko bi bila ti slišala, kako so se norčevali iz ene, da ima štiri oči, zato ker je imela na vsaki strani po eno zalasnico! Ne veš, kako so se smejali.«

»Pokaži, kakšna je!«

»Zdaj ne, ker zdaj pojdemo k južini. Popoldne, ko bova pasli!«

»Zdaj jo pokaži!«

»Ne smem. Ali ne slišiš, da mati kličejo? Pojdiva!«

Mati je res klicala; zašto se je morala Pepa vdati. A nekaj šobe je vseeno le prinesla po stopnicah dol in se je še tudi pri mizi dolgo časa ni mogla iznebiti.

Pri mizi sta imela oče in mati Pepo vedno v sredi. Sta trdila, da zato, ker je tako nemirna, da mora imeti na vsaki strani nekoga, ki jo kroti. Pa tisto njuno krotenje je bilo le bolj v besedah. In še tiste besede so bile tako rahle, da je Pepa vedela, koliko se jih je treba bati, in se jih tudi bala ni. Toda Bog ne dal, da bi jo bil svaril kdo drugi ko oče in mati! Kakor je bila še mlada, je že znala priliznjeno povedati, da ona ni nikogar drugega ko očetova in materina... To je bilo pa tako všeč očetu in materi, da sta rekla: »Kar pustite jo, jo bova že midva!« In tako je nihče ni. Oče in mati ne, ker sta jo prerada imela; drugi pa ne, ker je niso smeli. Gospodar Andrej je sicer časih kaj rekel, pa ga je gospodinja Marička z očmi zaprosila, naj rajši molči. In tako je tudi gospodar Andrej molčal. —

»Ali bosta gnali popoldne?« je vprašala gospodinja Marička. Oče in mati sta se ozrla v Pepo; celo gospodar Andrej je šel z očmi preko nje, kaj poreče. Pepa je bila videti zadovoljna. Zato je Marička pogledala še na Kristino:

»Če nisi preveč trudna?«

»Nisem. Kaj bo taka pot na Goro! Ti dve uri!«

»Tako naj bo« — je odločil Andrej. — »H krščanskemu nauku pojdi, potem pa ženita. Dan je zdaj zadosti dolg, in lahko se najedo do večera.«

»Ali je bilo mnogo ljudi na Gori,« je vprašala mati.

»Oj! Cerkev je bila natlačena, pa še zunaj po griču jih je bilo za dve cerkvi.«

»Ali si bila med mašo zunaj, ko veš, da jih je bilo za dve cerkvi?« je zamodrovala Pepa.

»Ti modrijan ti prteni!« jo je pokaral oče. Naložil ji je krompirja na krožnik, mati pa solate.

»O saj vem: tam zunaj so štanti in prodajajo...« je namignila Pepa.

»Kdo neki prodaja?« jo je zavrnila Kristina.

»Med mašo nič ne prodajajo!« je potrdil tudi Andrej.

»Saj ti nič ne veš!« je rekla Pepa, ki je vsakega tikala, samo očeta in matere ne.

»Ali boš tiho!« jo je zavrnila mati in ji namerila z roko, udarila pa ni.

»To bo cvet!« je dodal oče in ponosno zrl na Pepo. Ta je tedaj mašila krompir v usta in bi ne bila mogla ugovarjati, ko bi bila tudi hotela.

»Kako so bila pa dekleta kaj oblečena?« je vprašala mati, ki se je zanimala za novo modo. Pa se je zanimala le zato, da je potem učila, kako bi se morala dekleta nositi in kako bi se ne smela.

»Vedno je kaj novega,« je rekla Kristina. »Zdaj nosijo steklene zalasnice.«

»Kakšne?« je vprašala Marička.

»Posrebrene so in steklene bisere imajo vdelane,« je pojasnila Pepa.

»Kako ti to veš?« se je začudil oče.

»Kaj bi ne vedela!« se je pohvalila Pepa. »Pa tudi vem, da ima potem štiri oči, če ima na vsaki strani po eno.«

»Ti imaš pa štiri jezike!« je rekel Andrej.

»Nimam jih ne! Poglej!« in pokazala mu je jezik.

Andrej je prijel žlico na drugem koncu in je hotel Pepo z ročajem po jeziku. Pa jo je mati hitro potegnila k sebi in jo le bolj v šali ko zares s prstom udarila po ustih. Pepa je pa zazijala in je ugriznila mater v prst...

»Ej ti seme!« jo je pokaral oče in se smejal. Tudi mati se je smejala. Celo Andrej se je naposled smejal.

»Kako je neki po mestih: ali so si tam izmislile to neumnost?« je rekla mati. Pa je dostavila:

»Čakaj, še jutri bom pisala Barbari, da naj bo pametna in naj si ne izmišljuje... No, pa Barbara že ve, kako in kaj je prav. Pisala ji bom pa vseeno.«

»Jaz pa mislim, da bo šla Barbara v samostan,« je rekla Pepa kar tako vmes.

»Kaj ti ne pride na mar!« se je začudila mati. Gotovo je pa tudi mati isto mislila; samo čudno se ji je zdelo, da Pepa — ta otrok! — pride na to misel.

»Bo ja šla! Saj je Apolonija tudi! Vsaka, ki tam šiva, gre potem v samostan,« je modrovala Pepa.

Res je bila Barbarina sestra Apolonija, ki je še pred letom šivala v Kamniku, ta dan že pri usmiljenkah. Tista šivilja, ki jih uči, je namreč

tako bogoljubna, da vname vsako za samostan; zato pa išče vedno novih šivilj. Lani je šla Apolonija, letos bo pa Barbara.

»Šemica! Ali naj gre vse v samostan? Kdo bo pa šival,« se je ponorčevala Marička.

»In nam obleke delal?« je dostavila Pepa ter se obrnila do Maričke: »Slišiš, jaz bom zdaj pasla namesto Kristine, zato mi boš pa v Lukovici izbrala blago za novo obleko, Andrej bo pa plačal.«

»Jezik! — Zdaj je pa čas, da gremo!« je govorjenje presekala Andrej. Pri fari je zvonilo.

Po večernicah sta gnali Kristina in Pepa za Opinek. Opinek je dolina, ki je skrita za gozdom; na drugo stran so pa skale in strm breg proti grapi. Ko sta bili čisto sami, je prišla Pepa Kristino za roke in ji rekla:

»Zdaj pa le pokaži!«

Kristina ji je dala zalasnico. Pepa jo je držala proti solncu in vriskala: »Kako je lepa! Kako je lepa!«

Takoj jo je zataknila v lase. Toda: videti se ni mogla! Nakremžila se je: »Zakaj mi pa nisi prinesla še ogledalca? Drugič mi moraš pa prinesiti še ogledalce, če hočeš, da bom pasla.«

»Kajpak!« — se je branila Kristina. »Še za zalasnico me peče vest! In boš morala mater vprašati, preden jo boš nosila.«

»Mater vprašati? Ali misliš, da sem neumna? Saj je ne bom nosila tako, da bi mati videla.«

Potem je zlezla po skalovju dol do grape in se pogledala ondi v tolmunu, kjer je voda zastajala, kakor v ogledalu. Plosknila je z rokami in zakričala: »Kako je lepa! Kako je lepa!«

